

## יומא א:א – א:ד

### פרק א: משנה א

שבעת ימים קדם יום הכפורים  
מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת פלהדרין,  
ומתקינין לו כהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול.  
**רבי יהודה** אומר: אף אשה אחרת מתקינין לו, שמא תמות אשתו,  
שנאמר: "וכפר בעדו ובעד ביתו" (ויקרא טז).  
"ביתו" – זו אשתו. אמרו לו: אם כן, אין לדבר סוף.

### פרק א: משנה ב

כל שבעת הימים הוא זורק את הדם ומקטיר את הקטרת  
ומטיב את הנרות ומקריב את הראש ואת הרגל.  
ושאר כל הימים, אם רצה להקריב, מקריב,  
שכהן גדול מקריב חלק בראש ונוטל חלק בראש.

### פרק א: משנה ג

מסרו לו זקנים מוקני בית דין, וקורין לפניו בסדר היום,  
ואומרים לו: "אישי כהן גדול, קרא אתה בפידה,  
שמא שכחת או שמא לא למדת".  
ערב יום הכפורים שחרית, מעמידין אותו בשער מזרח,  
ומעבירין לפניו פרים ואילים וכבשים,  
כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה.

### פרק א: משנה ד

כל שבעת הימים לא היו מונעין ממונו מאכל ומשתה,  
ערב יום הכפורים עם חשכה, לא היו מניחים אותו לאכל הרבה,  
מפני שהמאכל מביא את השנה.

## יומא א:ה – א:ח

### פרק א: משנה ה

מסרוהו זקני בית דין לזקני כהנה, והעלוהו לעלית בית אבטינס, והשביעוהו ונפטרו והלכו להם. ואמרו לו: "אישי כהן גדול, אנו שלוחי בית דין, ואתה שלוחנו ושליח בית דין, משביעין אנו עליך במי ששכן שמו בבית הזה, שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך". הוא פורש ובוכה, והו פורשין ובוכין.

### פרק א: משנה ו

אם היה חכם, דורש. ואם לאו, תלמידי חכמים דורשין לפניו. ואם רגיל לקרות, קורא. ואם לאו, קורין לפניו. ובמה קורין לפניו? באיוב ובעזרא ובדברי הימים. **זכריה בן קבוטל** אומר: פעמים הרבה קריתי לפניו בדניאל.

### פרק א: משנה ז

בקש להתנמנם, פרחי כהנה מכין לפניו באצבע צרדה, ואומרים לו: "אישי כהן גדול, עמד והפג אחת על הרצפה". ומעסיקין אותו עד שיגיע זמן השחיטה.

### פרק א: משנה ח

בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו, בין לפניו בין לאחוריו. ביום הכפורים מחצות, וברגלים מאשמורה הראשונה, ולא היתה קריאת הגבר מגעת עד שהיתה עזרה מלאה מישראל.

## יומא ב:א – ב:ד

### פרק ב: משנה א

בְּרֵאשׁוֹנָה כָּל מִי שְׁרוּצָה לְתַרְם אֶת הַמִּזְבֵּחַ, תּוֹרֵם.  
וּבְזִמּוֹ שֶׁהוּ מְרַבֵּין, רְצִין וְעוֹלִין בְּכַבֵּשׁ,  
וְכָל הַקּוֹדֵם אֶת חֲבֵרוֹ בְּאַרְבַּע אַמּוֹת זָכָה.  
וְאִם הָיוּ שְׁנֵיהֶם שְׁוִין, הַמְּמַנֶּה אוֹמֵר לָהֶם הַצְּבִיעוּ.  
וְכֹה הוּ מוֹצִיאֵינָ? אַחַת אוֹ שְׁתֵּים, וְאִין מוֹצִיאֵין אֶגְדָּל בְּמִקְדָּשׁ.

### פרק ב: משנה ב

מַעֲשֵׂה שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶם שְׁוִין וְרְצִין וְעוֹלִין בְּכַבֵּשׁ,  
וְדַחֵף אֶחָד מֵהוּ אֶת חֲבֵרוֹ, וְנִפֵּל וְנִשְׁבְּרָה רַגְלוֹ.  
וְכִיּוֹן שֶׁרָאוּ בֵּית דִּין שֶׁבָּאֵין לִיְדֵי סַכְנָה,  
הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיוּ תוֹרְמִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ אֶלֶּא בְּפִיס.  
אֲרַבְעָה פִּיסוֹת הָיוּ שָׁם, וְזֶה הַפִּיס הָרֵאשׁוֹן.

### פרק ב: משנה ג

הַפִּיס הַשֵּׁנִי –  
מִי שׁוֹחֵט, מִי זוֹרֵק, וּמִי מְדַשֵּׁן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי, וּמִי מְדַשֵּׁן אֶת הַמְּנוֹרָה,  
וּמִי מַעֲלָה אֲבָרִים לְכַבֵּשׁ, הָרֵאשׁ וְהַרְגֵּל, וְשְׁתֵּי הַיָּדַיִם, הָעַקֵּץ וְהַרְגֵּל,  
הַחֹזֶה וְהַגֵּרָה, וְשְׁתֵּי הַדְּפָנוֹת, וְהַקְּרָבִים, וְהַסֵּלֶת, וְהַחֲבֵתִין, וְהָיִין.  
שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר כֹּהֲנִים זָכוּ בוֹ.  
אָמַר **בֶּן עֲזַאי** לְפָנֵי **רַבִּי עֲקִיבָא** מִשּׁוֹם **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**: דֶּרֶךְ הַלּוֹכוֹ הִיא קָרֵב.

### פרק ב: משנה ד

הַפִּיס הַשְּׁלִישִׁי –  
חֲדָשִׁים לְקַטְרֵת בָּאוּ וְהַפִּיסוֹ.  
וְהַרְבִּיעִי –  
חֲדָשִׁים עִם יִשְׁנַיִם, מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכַּבֵּשׁ וּלְמִזְבֵּחַ.

## יומא ביה – ג:א

### פרק ב: משנה ה

תמיד קרב בתשעה, בעשרה, באחד עשר, בשנים עשר, לא פחות ולא יותר.

ביצד? עצמו בתשעה.

בחג, ביד אחד צלוחית של מים, הרי כאן עשרה.

בין הערבבים, באחד עשר,

הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני גזירי עצים.

ובשבת באחד עשר,

הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני בזיכי לבונה של לחם הפנים.

ובשבת שבתוך החג, ביד אחד צלוחית של מים.

### פרק ב: משנה ו

איל קרב באחד עשר, הבשר בחמשה,

הקרבבים והסלת והיין בשנים שנים.

### פרק ב: משנה ז

פר קרב בעשרים וארבעה, הראש והרגל, הראש באחד, והרגל בשנים.

העקץ והרגל, העקץ בשנים, והרגל בשנים.

החזה והגרה, החזה באחד, והגרה בשלשה.

שתי ידים בשנים. שתי דפנות בשנים.

הקרבבים והסלת והיין בשלשה שלשה.

במה דברים אמורים? בקרבנות צבור.

אבל בקרבן יחיד, אם רצה להקריב, מקריב.

הפשטן ונתוחן של אלו ואלו שוין.

### פרק ג: משנה א

אמר להם המומנה: "צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה".

אם הגיע, הרואה אומר: "ברקאי".

מתתיא בן שמואל אומר: "האיר פני כל המזרח עד שבחברון".

והוא אומר: "הן".

## יומא ג:ב – ג:ה

### פרק ג: משנה ב

וְלָמָּה הֶצְרַכְנוּ לְכַדָּךְ?  
שְׁפַעַם אַחַת עָלָה מְאוֹר הַלְבָנָה וְדָמוֹ שֶׁהָאִיר מְזַרְחָ,  
וְשָׁחַטוּ אֶת הַתְּמִיד, וְהוֹצִיאוּהוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה.  
הוֹרִידוּ כֹהֵן גָּדוֹל לְבֵית הַטְּבִילָה.  
זֶה הַכֶּלֶל הִיָּה בַּמִּקְדָּשׁ:  
כָּל הַמִּסֵּךְ אֶת רַגְלָיו טָעוֹן טְבִילָה,  
וְכָל הַמִּטְיֵל מֵיָם טָעוֹן קְדוּשׁ יָדַיִם וְרַגְלָיִם.

### פרק ג: משנה ג

אִין אָדָם נִכְנָס לְעֶזְרָה לְעִבּוּדָה, אֶפְלוּ טְהוֹר, עַד שִׁיטְבַל.  
חֶמֶשׁ טְבִילוֹת וְעֶשְׂרֵה קְדוּשִׁין טוֹבֵל כֹּהֵן גָּדוֹל וּמִקְדָּשׁ בּוֹ בַיּוֹם,  
וְכָלֹּ בַּקְדָּשׁ עַל בֵּית הַפְּרוּהָ, חוּץ מִזֶּה בַלְבָד.

### פרק ג: משנה ד

פְּרָסוּ סְדִין שֶׁל בּוֹץ בֵּינוֹ לְבֵין הָעָם. פָּשֵׁט, יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג.  
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב, וְלִבְשׁ וּמִקְדָּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.  
הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַתְּמִיד. קָרְצוּ, וּמִרְק אַחֲרֵי שְׁחִיטָה עַל יָדָיו.  
קָבַל אֶת הַדָּם וּזְרָקוּ.  
נִכְנָס לְהִקְטִיר קְטֹרֶת שֶׁל שֶׁחַר, וְלִהְטִיב אֶת הַנְּרוֹת,  
וְלִהְקָרִיב אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הָאֲבָרִים וְאֶת הַחֻבַּתִּין וְאֶת הַיָּיִן.

### פרק ג: משנה ה

קְטֹרֶת שֶׁל שֶׁחַר הִיָּתָה קְרִבָּה בֵּין דָּם לְאֲבָרִים.  
שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים, בֵּין אֲבָרִים לְנִסְכִּים.  
אִם הִיָּה כֹהֵן גָּדוֹל זָקֵן אוֹ אֶסְטֵנִיס,  
מִחֻמֵּין לוֹ חֻמֵּין וּמִטְיֵלִין לְתוֹךְ הַצֹּנוֹן, כִּדִּי שִׁתְּפוּג צִנְתָּו.

## יומא ג:ו – ג:ט

### פרק ג: משנה ו

הביאווהו לבית הפרוה, ובקדש היטה. פרוסו סדין של בוע בינו לבין העם, קדש ידיו ורגליו ופשט. **רבי מאיר** אומר: פשט, קדש ידיו ורגליו. ירד וטבל, עלה ונסתפג. הביאו לו בגדי לבן, לבש וקדש ידיו ורגליו.

### פרק ג: משנה ז

בשחר היה לובש פלוסין של שנים עשר מנה, ובין הערבים הנדוין של שמנה מאות זוז, דברי **רבי מאיר** ו**חכמים** אומרים: בשחר היה לובש של שמנה עשר מנה, ובין הערבים של שנים עשר מנה, הכל שלשים מנה. אלו משל צבור. ואם רצה להוסיף, מוסיף משלו.

### פרק ג: משנה ח

בא לו אצל פרו, ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח, ראשו לדרום ופניו למערב, והכהו עומד במזרח ופניו למערב, וסומך שתי ידיו עליו ומתודה. וכך היה אומר: "אנא השם, עויתי פשעתי חטאתי לפניך אני וביתי. אנא השם, כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים, שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי, ככתוב בתורת משה עבדך (ויקרא טז): כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו". והו עונין אחריו: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

### פרק ג: משנה ט

בא לו למזרח העזרה, לצפון המזבח, הסגן מימינו וראש בית אב משמאלו. ושם שני שעירים, וקלפי היטה שם ובה שני גורלות. של אשכרוע היו, ועשאון בו גמלא של זהב, והיו מזכירין אותו לשבח.

## יומא ג'י – ד'ב

### פרק ג: משנה י

בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור, שלא היו לו אלא שנים.  
ואף הוא עשה מוכני לכיור, שלא יהיו מימיו נפסלין בלינה.  
מנבז המלך היה עושה כל ידות הפלים של יום הכפורים של זהב.  
הילני אמו עשתה נברשת של זהב על פתחו של היכל.  
ואף היא עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה.  
ניקנור נעשו נסים לדלתותיו, והיו מזכירין אותו לשבח.

### פרק ג: משנה יא

ואלו לגנאי – של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים.  
של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטרת.  
הגרס בן לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמד.  
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב.  
על הראשונים נאמר (משלי י): "זכר צדיק לברכה".  
ועל אלו נאמר (שם): "ושם רשעים ירקב".

### פרק ד: משנה א

טרף בקלפי והעלה שני גורלות.  
אחד כתוב עליו לשם ואחד כתוב עליו לעזאזל.  
הסגן בימינו וראש בית אב משמאלו.  
אם של שם עלה בימינו,  
הסגן אומר לו: "אישי כהן גדול, הגבה ימינד".  
ואם של שם עלה בשמאלו,  
ראש בית אב אומר לו: "אישי כהן גדול, הגבה שמאלך".  
נתנו על שני השעירים ואומר: "לה חטאת".  
**רבי ישמעאל** אומר: לא היה צריך לומר "חטאת", אלא "לה".  
והו עונין אחריו: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

### פרק ד: משנה ב

קשר לשון של זהורית בראש שעיר המשתלח והעמידו כנגד בית שלוחו,  
ולנשחט כנגד בית שחיתתו.

בֹּא לֹא אֶצֶל פְּרוּ שְׁנֵיהֶם, וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וּמִתְוֹדֶה.  
וְכֵן הָיָה אוֹמֵר:  
"אֲנִי הַשֵּׁם,

עוֹיְתֵי פִשְׁעֵי חַטָּאתַי לִפְנֵיךְ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֹהֶרֶן עִם קְדוֹשֶׁיךָ.  
אֲנִי הַשֵּׁם, כִּפֹּר נָא לְעֹנֹת וּלְפִשְׁעִים וּלְחַטָּאִים,  
שְׁעוֹיְתֵי וּשְׁפִשְׁעֵי וּשְׁחַטָּאתַי לִפְנֵיךְ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֹהֶרֶן עִם קְדוֹשֶׁיךָ,  
כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ (וַיִּקְרָא טו):  
כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ".  
וְהוּא עוֹנִין אַחֲרָיו: "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד".



## יומא ד:ג – ד:ו

### פרק ד: משנה ג

שְׁחֵטוּ וְקָבַל בַּמִּזְרֵק אֶת דָּמוֹ,  
וְנָתְנוּ לָמִי שֶׁהוּא מְמַרְס בּוֹ עַל הַרְבֵּד הַרְבִּיעִי שֶׁבַּהִיכַל, כְּדִי שְׁלֹא יִקְרַשׁ.  
נָטַל מִחֲתָה וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, וּפָנָה גְּחָלִים אֵילָךְ וְאֵילָךְ,  
וְחֹתְתָה מִן הַמְּעַפְלוֹת הַפְּנִימִיּוֹת, וְיָרַד וְהִנִּיחָהּ עַל הַרְבֵּד הַרְבִּיעִי שֶׁבַּעֲזָרָה.

### פרק ד: משנה ד

בְּכָל יוֹם הִיָּה חֹתְתָה בְּשֵׁל כֶּסֶף וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל זָהָב,  
וְהַיּוֹם חֹתְתָה בְּשֵׁל זָהָב וּבַה הִיָּה מִכְּנִיס.  
בְּכָל יוֹם חֹתְתָה בְּשֵׁל אַרְבַּעַת קַבִּין וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשֶׁת קַבִּין,  
וְהַיּוֹם חֹתְתָה בְּשֵׁל שְׁלֹשֶׁת קַבִּין, וּבַה הִיָּה מִכְּנִיס.  
**רַבִּי יוֹסִי** אֹמֵר: בְּכָל יוֹם חֹתְתָה בְּשֵׁל סָאָה וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שֵׁל שְׁלֹשֶׁת קַבִּין,  
וְהַיּוֹם חֹתְתָה בְּשֵׁל שְׁלֹשֶׁת קַבִּין, וּבַה הִיָּה מִכְּנִיס.  
בְּכָל יוֹם הִיָּתְתָה כְּבֻדָּה, וְהַיּוֹם קָלָה.  
בְּכָל יוֹם הִיָּתְתָה יָדָה קְצָרָה, וְהַיּוֹם אַרְכָּה.  
בְּכָל יוֹם הִיָּה זָהָבָה יְרוּק, וְהַיּוֹם אָדָם, דְּבַרִּי **רַבִּי מְנַחֵם**.  
בְּכָל יוֹם מְקַרֵּיב פָּרֶס בְּשַׁחֲרִית וּפָרֶס בֵּין הָעֶרְבִים, וְהַיּוֹם מוֹסִיף מְלֵא חֲפָנָיו.  
בְּכָל יוֹם הִיָּתְתָה דָּקָה, וְהַיּוֹם דָּקָה מִן הַדָּקָה.

### פרק ד: משנה ה

בְּכָל יוֹם כְּהֲנִים עוֹלִים בַּמִּזְרָחוֹ שֵׁל כֶּבֶשׂ וְיוֹרְדִין בַּמַּעֲרָבוֹ,  
וְהַיּוֹם כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹלָה בְּאִמְצַע וְיוֹרְדִין בְּאִמְצַע.  
**רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר: לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹלָה בְּאִמְצַע וְיוֹרְדִין בְּאִמְצַע.  
בְּכָל יוֹם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר, וְהַיּוֹם מִן הַקִּיתוֹן שֵׁל זָהָב.  
**רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר: לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַקִּיתוֹן שֵׁל זָהָב.

### פרק ד: משנה ו

בְּכָל יוֹם הָיוּ שֵׁם אַרְבַּע מַעֲרָכוֹת, וְהַיּוֹם חֲמֵשׁ, דְּבַרִּי **רַבִּי מְאִיר**.  
**רַבִּי יוֹסִי** אֹמֵר: בְּכָל יוֹם שְׁלֹשׁ, וְהַיּוֹם אַרְבַּע.  
**רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר: בְּכָל יוֹם שְׁתַּיִם, וְהַיּוֹם שְׁלֹשׁ.

## יומא היא – ה:ד

### פרק ה: משנה א

הוציאו לו את הפך ואת המוחתה, וחקפו מלא חפניו ונתנו לתוך הפך, הגדול לפי גדלו, והקטן לפי קטנו, וכך היתה מוחתה. נטל את המוחתה בימינו ואת הפך בשמאלו. היה מהלך בהיכל, עד שמגיע לבין שתי הפרכות המבדילות בין הקדש ובין קדש הקדשים, וביניהן אמה. **רבי יוסי** אומר: לא היתה שם אלא פרכת אחת בלבד, שנאמר (שמות כו): "והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים". החיצונה היתה פרופה מן הדרום, והפנימית מן הצפון. מהלך ביניהן, עד שמגיע לצפון. הגיע לצפון, הופך פניו לדרום, מהלך לשמאלו עם הפרכת עד שהוא מגיע לארון. הגיע לארון. נותן את המוחתה בין שני הבדים. צבר את הקטרת על גבי גחלים, ונתמלא כל הבית כלו עשן. יצא ובא לו בדרך בית כניסתו, ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון, ולא היה מאריך בתפלתו, שלא להבעית את ישראל.

### פרק ה: משנה ב

משנטל הארון, אבן היתה שם מימות נביאים ראשונים, ושתייה היתה נקראת, גבוהה מן הארץ שלש אצבעות, ועליה היה נותן.

### פרק ה: משנה ג

נטל את הדם ממי שהיה ממרס בו, נכנס למקום שנכנס, ועמד במקום שעמד, והזה ממונו אחת למעלה ושבע למטה, ולא היה מתכוון להזות לא למעלה ולא למטה, אלא כמצליף. וכך היה מונה: "אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע". יצא והניחו על פן הזהב שבהיכל.

## פרק ה: משנה ד

הביאו לו את השעיר, שחטו וקבל במזרק את דמו.  
נכנס למקום שנכנס, ועמד במקום שעמד,  
והזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה,  
ולא היה מתכוון להזות לא למעלה ולא למטה, אלא כמצליף.  
וכך היה מונה: "אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש,  
אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע".  
יצא והניחו על פני השני שהיה בהיכל.  
**רבי יהודה** אומר: לא היה שם אלא פן אחד בלבד.  
נטל דם הפר והניח דם השעיר,  
והזה ממנו על הפרכת שכנגד הארון מבחוץ,  
אחת למעלה ושבע למטה,  
ולא היה מתכוון להזות לא למעלה ולא למטה, אלא כמצליף.  
וכך היה מונה: "אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש,  
אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע".  
נטל דם השעיר והניח דם הפר,  
והזה ממנו על הפרכת שכנגד הארון מבחוץ,  
אחת למעלה ושבע למטה,  
ולא היה מתכוון להזות לא למעלה ולא למטה, אלא כמצליף.  
וכך היה מונה: "אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש,  
אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע".  
ערה דם הפר לתוך דם השעיר, ונתן את המלא בריקון.

## יומא ה:ה – ו:א

### פרק ה: משנה ה

“וּיֵצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'” – זֶה מִזְבֵּחַ הַזֶּהב.  
הַתְּחִיל מִחֶטָּא וַיֵּרֵד.  
מֵהֵיכָן הוּא מִתְּחִיל?  
מִקְרָן מְזֻרְחִית צְפוֹנִית, צְפוֹנִית מְעֻרְבִית,  
מְעֻרְבִית דְּרוֹמִית, דְּרוֹמִית מְזֻרְחִית.  
מְקוֹם שֶׁהוּא מִתְּחִיל בְּחֶטָּאת עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן,  
מִשָּׁם הָיָה גּוֹמֵר עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי.  
**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר: בְּמִקְוֵמוֹ הָיָה עוֹמֵד וּמִחֶטָּא.  
וְעַל כֵּלָּן הָיָה נוֹתֵן מִלְמַטָּה לְמַעְלָה,  
חוּץ מִזוֹ שֶׁהֵיטָה לְפָנָיו, שֶׁעֲלֶיהָ הָיָה נוֹתֵן מִלְמַעְלָה לְמַטָּה.

### פרק ה: משנה ו

הַזֶּה עַל טְהוֹרָתוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים,  
וְשִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מְעֻרְבֵי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן,  
וְשֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי.  
אֵלּוֹ וְאֵלּוֹ מִתְעַרְבִין בְּאַמָּה וַיּוֹצֵאֵן לְנַחַל קִדְרוֹן,  
וְנִמְכְּרִין לַגִּנְנִין לְזָבֵל, וּמוֹעֲלִין בָּהֶן.

### פרק ה: משנה ז

כָּל מַעֲשֵׂה יוֹם הַכְּפוּרִים הָאֵמוּר עַל הַסֹּדֵר,  
אִם הִקְדִּים מַעֲשֵׂה לַחֲבֵרוֹ, לֹא עָשָׂה כְּלוּם.  
הִקְדִּים דָּם הַשְּׁעִיר לְדָם הַפָּר, יַחֲזוֹר וַיִּזְהַ מִדָּם הַשְּׁעִיר לְאַחַר דָּם הַפָּר.  
וְאִם עַד שֶׁלֹּא גָמַר אֶת הַמִּתְנֻנוֹת שֶׁבְּפָנִים נִשְׁפָּךְ הַדָּם,  
יָבִיא דָּם אַחֵר וַיַּחֲזוֹר וַיִּזְהַ בְּתַחֲלָה בְּפָנִים.  
וְכֵן בַּהֵיכָל, וְכֵן בְּמִזְבֵּחַ הַזֶּהב, שֶׁכֵּלֵן כְּפָרָה בְּפָנֵי עֶצְמוֹ.  
**רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** וְ**רַבִּי שְׁמַעוֹן** אוֹמְרִים: מִמְּקוֹם שֶׁפָּסַק, מִשָּׁם הוּא מִתְּחִיל.

### פרק ו: משנה א

שְׁנֵי שְׁעִירֵי יוֹם הַכְּפוּרִים,  
מִצּוֹתָן שֶׁיְהִיוּ שְׁנֵיהֶן שׁוּיִן בְּמִרְאָה וּבְקוֹמָה וּבְדָמִים וּבְלִקְיַחְתָּן כְּאַחַד.

וְאִף עַל פִּי שְׂאִינָן שׁוֹיִן, כְּשֵׁרִין.  
לְקַח אֶחָד הַיּוֹם וְאֶחָד לְמָחָר, כְּשֵׁרִין.  
מֵת אֶחָד מֵהֶן, אִם עַד שְׁלֹא הִגְרִיל מֵת, יִקַּח זֹג לְשָׁנִי.  
וְאִם מִשְׁהִגְרִיל מֵת, יָבִיא זֹג אַחֵר וַיִּגְרִיל עֲלֵיהֶם בְּתַחֲלָה,  
וַיֹּאמֶר: "אִם שֶׁל שֵׁם מֵת, זֶה שְׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְשֵׁם יִתְקִים תַּחֲתָיו.  
וְאִם שֶׁל עֲזָאוֹל מֵת, זֶה שְׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְעֲזָאוֹל יִתְקִים תַּחֲתָיו."  
וְהַשְּׁנִי יִרְעָה עַד שִׁיסְתָּאב, וַיִּפְּכֵר וַיִּפְּלוּ דָמָיו לְנִדְבָה,  
שְׂאִין חֲטָאת צְבוּר מֵתָה.  
**רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמֵר: תָּמוּת.  
וְעוֹד אָמַר **רַבִּי יְהוּדָה**: נִשְׁפָּךְ הַדָּם, יָמוּת הַמּוֹשֵׁת־לַח.  
מֵת הַמּוֹשֵׁת־לַח, יִשְׁפָּךְ הַדָּם.

## יומא ו:ב – ו:ה

### פרק ו: משנה ב

בא לו אצל שעיר המשתלח וסומך שתי ידיו עליו ומתודה.  
וכך היה אומר: "אנא השם, עו פשעו חטאו לפניך עמך בית ישראל.  
אנא בשם, כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים,  
שעו ופשעו ושחטאו לפניך עמך בית ישראל,  
ככתוב בתורת משה עבדך לאמר (ויקרא טז):  
כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו".  
והכהנים והעם העומדים בעזרה,  
כשהיו שומעים שם המפרש שהוא יוצא מפי כהן גדול,  
היו כורעים ומשתחווים ונופלים על פניהם,  
ואומרים: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

### פרק ו: משנה ג

מסרו למי שהיה מוליכו.  
הכל כשרין להוליכו,  
אלא שעשו הכהנים גדולים קבע ולא היו מניחין את ישראל להוליכו.  
אמר רבי יוסי: מעשה והוליכו ערסלא, וישראל היה.

### פרק ו: משנה ד

וכבש עשו לו מפני הבבליים,  
שהיו מתלשים בשערו, ואומרים לו "טל וצא, טל וצא".  
מיקירי ירושלים היו מלוין אותו עד סכה הראשונה.  
עשר סכות מירושלים ועד צוק, תשעים ריס, שבעה ומחצה לכל מיל.

### פרק ו: משנה ה

על כל סכה וסכה אומרים לו: "הרי מזון והרי מים".  
ומלוין אותו מסכה לסכה, חוץ מאחרונה שבהן,  
שאינו מגיע עמו לצוק, אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו.

## יומא ו'ו – ז'א

### פרק ו: משנה ו

מה היה עושה?  
חולק לשון של זהורית, חציו קשר בסלע וחציו קשר בין שתי קרניו,  
ודחפו לאחוריו, והוא מתגלגל ויורד,  
ולא היה מגיע לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים.  
בא וישב לו תחת סכה אחרונה עד שתחשך.  
ומאימתי מטמא בגדים?  
משיצא חוץ לחומת ירושלים. רבי שמעון אומר, משעת דחיתו לצוק.

### פרק ו: משנה ז

בא לו אצל פר ושעיר הנשרפין.  
קרעו והוציא את אמוריהו, נתנו במגיס, והקטירו על גבי המזבח.  
קלעו במקלעות, והוציאו לבית השרפה.  
ומאימתי מטמאין בגדים?  
משיצאו חוץ לחומת העזרה. **רבי שמעון** אומר: משיצת האור ברבן.

### פרק ו: משנה ח

אמרו לו לכהן גדול: "הגיע שעיר למדבר".  
ומנין היו יודעין שהגיע שעיר למדבר?  
דרביות היו עושין, ומניפין בסודרין, ויודעין שהגיע שעיר למדבר.  
אמר **רבי יהודה**:  
והלא סימן גדול היה להם, מירושלים ועד בית חדודו שלשה מילין.  
הולכין מיל, וחוזרין מיל, ושזהין כדי מיל, ויודעין שהגיע שעיר למדבר.  
**רבי ישמעאל** אומר: והלא סימן אחר היה להם,  
לשון של זהורית היה קשור על פתחו של היכל,  
וכשהגיע שעיר למדבר היה הלשון מלבין,  
שנאמר: "אם יהיו חטאיכם כשנים כשגלג ילבינו" (ישעיה א).

### פרק ז: משנה א

בא לו כהן גדול לקרות.  
אם רצה לקרות בבגדי בוץ, קורא. ואם לא, קורא באצטלית לבן משלו.

חזון הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת,  
וראש הכנסת נותנו לסגן, והסגן נותנו לכהן גדול,  
וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד,  
וקורא "אחרי מות" ו"אך בעשור".  
וגולל ספר תורה ומניחו בחיקו, ואומר:  
"יותר ממה שקראתי לפניכם כתוב כאן",  
ו"בעשור" שבחמש הפקודים קורא על פה,  
ומברך עליה שמנה ברכות:

- (1) על התורה, (2) ועל העבודה, (3) ועל ההודאה, (4) ועל מחילת העון,
- (5) ועל המקדש בפני עצמו, (6) ועל ישראל בפני עצמו
- (7) ועל ירושלים בפני עצמה (8) ועל הכהנים בפני עצמם ועל שאר התפלה.



## יומא ז:ב – ז:ה

### פרק ז: משנה ב

הַרוּאָה כְּהוּ גְדוּל כְּשֶׁהוּא קוֹרָא, אִינּוּ רוּאָה פֶּר וְשַׁעִיר הַנְּשָׂרְפִים.  
וְהַרוּאָה פֶּר וְשַׁעִיר הַנְּשָׂרְפִים, אִינּוּ רוּאָה כְּהוּ גְדוּל כְּשֶׁהוּא קוֹרָא.  
וְלֹא מִפְּנֵי שְׂאִינוּ רִשְׁאִי, אֶלָּא שֶׁהִיְתָה דְרָדָּ רְחוּקָה,  
וּמְלֹאכֶת שְׁנִיָּהּ שׁוּה כְּאַחַת.

### פרק ז: משנה ג

אִם בְּבִגְדֵי בּוּץ קוֹרָא, יָדָיו וְרַגְלָיו, פֶּשֶׁט יָרֵד וְטָבֵל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג.  
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב, וְלִבְשׁ, וְקִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו,  
וַיֵּצֵא וַעֲשֶׂה אֶת אֵילּוֹ וְאֶת אֵיל הָעֵם,  
וְאֶת שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִים בְּנֵי שָׁנָה, דְּבָרֵי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**.  
**רַבִּי עֲקִיבָא** אוֹמֵר: עִם תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר הָיוּ קָרְבִּין,  
וּפֶר הָעוֹלָה וְשַׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּחוּץ הָיוּ קָרְבִּין עִם תְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים.

### פרק ז: משנה ד

קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּפֶשֶׁט וְיָרֵד וְטָבֵל וְעָלָה וְנִסְתַּפַּג.  
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבַן, וְלִבְשׁ, וְקִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.  
נִכְנַס לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּף וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ.  
קִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּפֶשֶׁט וְיָרֵד וְטָבֵל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג.  
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלִבְשׁ, וְקִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו,  
וְנִכְנַס לְהַקְטִיר קְטֹרֶת שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים וְלִהְטִיב אֶת הַנְּרוֹת,  
וְקִדְּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו, וּפֶשֶׁט.  
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי עֲצָמוֹ, וְלִבְשׁ. וּמְלוּיִן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ.  
וַיּוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהֲבָיו בְּשַׁעֲרֵי שִׁיבָא בְּשִׁלּוּם מִן הַקִּדְּשׁ.

### פרק ז: משנה ה

כְּהוּ גְדוּל מִשְׁמֵשׁ בְּשִׁמְנֵה כָּלִים.  
וְהַהֲדִיּוֹט בְּאַרְבַּעָה, בְּכַתְּנַת וּמִכְנָסִים וּמִצְנָפֶת וְאַבְנֵט.  
מוֹסִיף עָלָיו כְּהוּ גְדוּל, חֶשֶׁן וְאַפּוֹד וּמַעֲלִיל וְצִיץ.  
בְּאֵלוֹ נִשְׂאָלִין בְּאוֹרִים וְתַמִּים.  
וְאִין נִשְׂאָלִין אֶלָּא לְמַלְדָּ וְלִבֵּית דִּין וְלִמֵּי שֶׁהַצְּבוּר צָרִיד בּוֹ.

## יומא ח:א – ח:ד

### פרק ח: משנה א

יום הכפורים אסור  
באכילה ובשתיה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה.  
והמלך והפלה ירחצו את פניהם, והחיה תנעל את הסנדל,  
דברי רבי אליעזר, וחכמים אוסרין.

### פרק ח: משנה ב

האוכל פכותבת הגסה, כמוה וכגרעיןתה, והשותה מלא לגמיו, חיב.  
כל האכלין מצטרפין לככותבת. כל המשקין מצטרפין למלא לגמיו.  
האוכל ושותה, אין מצטרפין.

### פרק ח: משנה ג

אכל ושתה בהעלם אחת, אינו חיב אלא חטאת אחת.  
אכל ועשה מלאכה, חיב שתי חטאות.  
אכל אכלין שאינן ראויין לאכילה, ושתה משקין שאינן ראויין לשתיה,  
ושתה ציר או מריס, פטור.

### פרק ח: משנה ד

התינוקות, אין מענין אותן ביום הכפורים,  
אבל מחנכין אותם לפני שנה ולפני שנתיים, בשביל שיהיו רגילין במוצות.

## יומא ח:ה – ח:ח

### פרק ח: משנה ה

עברה שהריקה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה.  
חולה מאכילין אותו על פי בקיאים.  
ואם אין שם בקיאים, מאכילין אותו על פי עצמו, עד שיאמר די.

### פרק ח: משנה ו

מי שאחזו בלמוס, מאכילין אותו אפלו דברים טמאים, עד שיאורו עיניו.  
מי שנשכו כלב שוטה, אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו,  
**ורבי מתיא בן חרש מתיר.**  
ועוד אמר **רבי מתיא בן חרש:**  
החושש בגרונו, מטילין לו סם בתוך פיו בשבת, מפני שהוא ספק נפשות,  
וכל ספק נפשות דוחה את השבת.

### פרק ח: משנה ז

מי שנפלה עליו מפלת,  
ספק הוא שם ספק אינו שם, ספק חי ספק מת, ספק נכרי ספק ישראל,  
מפקחין עליו את הגל.  
מצאוהו חי, מפקחין עליו. ואם מת, יניחוהו.

### פרק ח: משנה ח

חטאת ואשם ודאי מכפרין.  
מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה.  
התשובה מכפרת על עברות קלות על עשה ועל לא תעשה.  
ועל החמורות היא תולה עד שיבא יום הכפורים ויכפר.

## יומא ח:ט – סוכה א:ג

### פרק ח – משנה ט

האומר, אֶחָטָא וְאֶשׁוּב, אֶחָטָא וְאֶשׁוּב – אֵין מְסַפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אֶחָטָא וַיּוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר – אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂרִיצָה אֶת חֵבְרוֹ. אֵת זוֹ דָּרַשׁ רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה: "מִכַּל חֲטָאתֵיכֶם לְפָנַי ה' תִּטְהָרוּ" (ויקרא טז), עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׂרִיצָה אֶת חֵבְרוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל! לְפָנַי מִי אַתֶּם מְטַהְרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם – אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם" (יחזקאל לו). וְאָמַר: "מִקּוֹה יִשְׂרָאֵל ה'" (ירמיה יז), מִה מְקוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים, אֵף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל.

### מסכת סוכה

### פרק א – משנה א

סְכָה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה, פְּסוּלָה. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר. וְשֵׁאִינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וְשֵׁאִין לָהּ שְׁלֹשָׁה דְּפָנוֹת, וְשִׁחְמֹתָהּ מְרַבָּה מְצַלְתָּהּ, פְּסוּלָה. סְכָה יְשָׁנָה – בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הֵלֵל מְכַשֵּׁרִין. וְאִיזוֹ הִיא סְכָה יְשָׁנָה? כָּל שֶׁעָשָׂאָה קִדְּם לְחַג שְׁלֹשִׁים יוֹם. אֲבָל אִם עָשָׂאָה לְשֵׁם חָג, אֶפְלוּ מִתְחַלְתִּי הַשָּׁנָה, כְּשֶׁרָה.

### פרק א – משנה ב

הַעוֹשֶׂה סְכָתוֹ תַּחַת הָאֵילָן, כְּאִלוֹ עָשָׂאָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת. סְכָה עַל גְּבִי סְכָה, הָעֲלִיּוֹנָה כְּשֶׁרָה, וְהַתְּחַתּוֹנָה פְּסוּלָה. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: אִם אֵין דִּיּוּרִין בְּעֲלִיּוֹנָה, הַתְּחַתּוֹנָה כְּשֶׁרָה.

## פרק א - משנה ג

פֶּרֶס עָלֶיהָ סֵדִין מִפְּנֵי הַחֲמָה, אוּ תַחֲתֶיהָ מִפְּנֵי הַנָּשֶׁר,  
אוּ שְׁפִרְס עַל גְּבֵי הַקִּינוֹף, פְּסוּלָה.  
אֲבָל פּוֹרֶס הוּא עַל גְּבֵי נְקֻלֵּיטֵי הַמָּטָה.